

Scénář – Otto Císař

Jsme žáci brněnské Základní školy Slovanské náměstí v Králově Poli a rádi bychom vám představili našeho pamětníka pana Ottu Císaře.

Doc. Mgr. Otto Císař se narodil v roce 1934 v Brně jako nejmladší ze čtyř dětí. Jeho otec byl tesařem a matka zůstala v domácnosti. I když rodina byla z chudých poměrů, maminka dbala, aby se všechny čtyři děti učily hrát na nějaký hudební nástroj – byla přesvědčena, že hudba spoluvytváří profil člověka a prohlubuje jeho estetické cítění. Netušila, jak výrazně Ottovi, který hrál od pěti let na housle, ovlivní hudba život. V roce 1944 desetiletý Otto zažil bombardování.

stopáž 00:23:05 – 00:23:44 – 39 vteřin – pan Císař:

Tak jsem šel po Masarykové zpátky. Ne přes ten Zelný trh. A ten to chytil. A já jsem byl zrovna na rohu Orlí a tam byla na rohu, tam byla v tom prodejna Zora, cukrovinky, tak tam jsem vběhl a skrčil se za pult. A pak jsem tam ve sklepě, tam jsme přečkali zbytek náletu. A šel jsem tedy potom hrdě domů. A matka lítala po Zelném trhu a potom mě, když mne uviděla, ta mne měla tolik ráda.

Starší bratr Emil, student gymnázia, spoluzaložil po nástupu komunistů k moci v rámci skautského oddílu odbojovou skupinu Jana Masaryka. Byli však vyzrazeni, zatčeni a Emil byl odsouzen v 17 letech na 2,5 roku, které si odpykal ve věznici pro mladistvé v Zámrsku. Nejstarší bratr Toník, nacházející se v té době v základní vojenské službě, byl uvězněn také, a to jen kvůli staré ruské pistoli, kterou dostal jako památku po důstojníkovi Rudé armády.

stopáž 00:35:54 – 00:36:06 - 12 vteřin – pan Císař:

Můj bratr, který byl v Brně přes válku, přes osvobození, tak od Rusů dostal na památku pistoli, kterou si nechal, nenahlásil.

stopáž 00:36:13 – 00:36:32 – 19 vteřin – pan Císař:

A ten bratr, který byl ten skaut, který byl v té odbojové skupině takzvané, tak si ji na nějakou akci půjčil a tím pádem tedy, tím, že měl tu zbraň, advokát říkal „Za to se dávají dva dny vězení nebo 100 korun pokuta za první republiky“ a on dostal 8 let.

A tak během jediného týdne zmizeli bez rozloučení dva členové Císařovy rodiny. Jejich otec těžkou životní situaci svých synů neunesl a ukončil sám svůj život.

stopáž 00:06:04 – 00:06:16 – 12 vteřin – pan Císař:

Můj otec, který to jako nesnesl psychicky, tak se v Zábrdovicích, tam ještě jezdil podél řeky vlak, tak tam se nechal přejet vlakem.

Po událostech s bratry nemohl pan Otto pokračovat ve studiu na gymnáziu, a tak ho matka „ukryla“ do tříletého varhanního kurzu Musica Sacra. Po studiích a vojně pracoval v dělnické profesi jako bagrista. Ve volném čase se věnoval hře na housle a piano, zpíval ve sborech, hrál divadlo. Nakonec mu bylo umožněno vystudovat dálkově bez studijních úlev sólový zpěv na JAMU v Brně.

Působil v Komorní opěře JAMU. Měl sice nabídky do mimobrněnských divadel, ale protože již měl vlastní rodinu, začal pracovat v Obvodním kulturním a vzdělávacím středisku v Brně. V 70. letech začal vyučovat na katedře Syntetických divadelních žánrů JAMU v Brně. V roce 1987 byl jmenován docentem pro zpěv. Pod jeho pedagogickým vedením prošlo mnoho budoucích známých tváří.

stopáž 00:19:07 – 00:19:11 – 4 vteřiny - pan Císař:

Já jsem učil i paní prezidentovou, Dášu Havlovou.

stopáž 00:19:17 – 00:19:18 – 2 vteřiny - pan Císař:

Vladimír Javorský

stopáž 00:19:22 – 00:19:26 – 4 vteřiny - pan Císař:

Igor Bareš, Jan Budař, Liška

stopáž 00:19:38 – 00:19:48 – 10 vteřiny - pan Císař:

A Mirek Etzler, a Jana Plodková, já si to ani nepamatuji, to bylo za 37 roků, to bylo strašně jmen.

Aktivně se dále věnoval koncertní a estrádní umělecké činnosti, spolupracoval s řadou orchestrů, rozhlasem a televizí. Jako dlouholetý varhaník působil v kostele a obřadní síni v Rajhradě.

Pan Otto Císař žije v Králově Poli a stále pomáhá svou hrou na varhany ve zdejších kostele Nejsvětější Trojice.

Děkujeme mu, že rozdával svou tvorbou lidem radost, přestože jeho život nebyl vlastně moc veselý.